

**VII ASSEMBLEA DE LA
MAREA PENSIONISTA DE CATALUNYA
PLATAFORMA REIVINDICATIVA**

**LA MAREA PENSIONISTA DE CATALUNYA I LA COORDINADORA
ESTATAL PER A LA DEFENSA DEL SISTEMA PÚBLIC DE PENSIONS**

Varen ser creades amb l'objectiu de defensar un dels nostres drets històrics més sensibles i necessaris per a les famílies treballadores, tant per compte d'altri com autònomes: l'actual Sistema Públic de Pensions.

De manera conjunta i sobirana en els seus respectius àmbits territorials, assumeixen la Taula reivindicativa següent:

VII ASSEMBLEA	IV ASSEMBLEA
MAREA PENSIONISTA CATALUNYA	COESPE
Actualitzada a 29-06-2021	5-09-2020

La Coordinadora Estatal per a la Defensa del Sistema Públic de Pensions (COESPE) s'ha constituït en la mobilització per la defensa del sistema públic de pensions, contra els interessos del capital financer i la patronal. La situació del moviment de pensionistes està determinada per la mobilització al carrer al llarg de tot el territori en més de 270 localitats.

Exigim pensions públiques dignes, retornar a la jubilació als 65 anys, garantir la revaloració de les pensions com a mínim amb l'IPC real, així com la derogació de les reformes de pensions del 2011 i 2013, que condueixen a una reducció de la pensió de prop del 40% i la derogació de les reformes laborals que precaritzen el treball rebaixant salaris i cotitzacions socials. Sense salaris dignes no hi haurà pensions dignes.

Estem contra la privatització de les pensions i els serveis públics. Estem per la defensa del sistema públic de repartiment, que ha estat i ha de continuar sent nostre model, basat en les cotitzacions socials i per l'augment de les pensions mínimes, en funció dels requisits de la Carta Social Europea. La necessitat de pujar les pensions mínimes és urgent, pensions mínimes de 400 euros són pensions de misèria.

Les cotitzacions socials de la Seguretat Social pertanyen a les persones treballadores en actiu les quals durant la seva vida laboral aporten les seves cotitzacions a la Seguretat Social, amb retencions als seus salaris per tenir una pensió digna després de la jubilació.

Per això, cap govern té dret a destinar-les a altres fins que no sigui exclusivament al pagament de les prestacions reconegudes per la Seguretat Social i a les despeses mínimes necessàries per a la gestió del **Sistema Públic de Pensions**. Estem per l'eliminació dels topalls de les bases de cotització que només beneficien als qui cobren altes remuneracions.

Sobre les cotitzacions i béns de la Seguretat Social, l'Estat només té funcions de **tutela**, perquè la propietat d'aquests béns no li correspon. El patrimoni de la Seguretat Social, constituït per les quotes, béns, drets, accions i recursos de qualsevol altre gènere, és un patrimoni únic afecte als seus fins i diferent del patrimoni de l'Estat. La titularitat del mateix correspon a la Tresoreria General de la Seguretat Social. Per això, la utilització de les cotitzacions per a fins diferents dels propis, la considerem com un veritable saqueig que els anteriors governs han imposat a la Seguretat Social.

Aquesta pràctica ha estat contínua, defensem que els diners de les cotitzacions s'utilitzin només per al pagament de les pensions contributives, considerades com un **salari diferit**.

Descomptant l'efecte d'aquestes disposicions inadequades dels recursos de la Seguretat Social, afirmem amb rotunditat que el nostre sistema de pensions és **sostenible**. El que l'afebleix és la política irresponsable dels governs que **consisteix** a reduir les cotitzacions socials **als empresaris i empresàries** i la d'imputar despeses impròpies a la Seguretat Social.

La nostra Seguretat Social arriba a la crisi actual **sense reserves**. Durant decennis, la indeguda utilització per part de l'Estat d'aquests excedents per finançar **despeses impròpies** de la Seguretat Social va impedir la constitució d'aquestes reserves, i amb això va trencar el mecanisme de solidaritat intergeneracional. Per això, l'Estat ha de compensar a la Seguretat Social per la utilització de cotitzacions socials a altres fins, perquè aquestes reserves haurien permès fer front a les necessitats actuals. S'han utilitzat indegudament les cotitzacions que, no oblidem, es financen amb una part dels salaris. Per això, és de justícia que, en compensació, l'Estat cobreixi amb aportacions, **no préstecs**, els eventuais dèficits que es produeixin en el futur en el sistema de

repartiment de la Seguretat Social, tal com estableix l'article 109.2 de la Llei general de la Seguretat Social.

L'exigència al Congrés dels Diputats perquè aprovi la realització d'una auditoria pública per determinar l'import del saqueig de la caixa de la Seguretat Social és legítima i clarificadora. I a més, les persones assalariades, que durant decennis van cotitzar i a les quals ara se'ls hi diu que no hi ha diners, tenen dret a saber on van anar a parar les seves cotitzacions, el seu **salari diferit**.

Les mobilitzacions realitzades a Espanya han incorporat a l'agenda política, com un problema polític de primera magnitud, la necessitat d'aportar solucions als problemes del Sistema Públic de Pensions que en bona part tenen la seva causa en les polítiques aplicades pels anteriors governs.

Exigència de participació directa de la COESPE com a interlocutora social, tal com estableix l'article 129 de la Constitució Espanyola.

A les persones representants dels poders de l'Estat i, especialment, a les persones representants a Les Corts Generals i al Govern pel tema del qual es tracta i en funció dels articles 39, 41, 43, 49, 50 CE i 149.1,7 i 17 presentem les següents reivindicacions:

REIVINDICACIONS

BLOC LEGAL:

1. Pensions com un dret constitucional, amb caràcter de dret fonamental, complementant les cotitzacions socials amb aportacions finalistes i no amb préstecs a la Seguretat Social que donen falsa imatge d'endeutament

2. Restabliment de la jubilació ordinària als 65 anys

3. Jubilació anticipada sense penalitzar amb 40 o més anys de cotització.

4. Incorporació al Règim General de la Seguretat Social de tots els règims especials.

5. Derogació de les reformes laborals del 2010 i 2012 i de les reformes de les pensions del 2011 i 2013

6. Oposició i rebutj al Pacte de Toledo.

7. Exigir la derogació de la reforma de l'article 135 de la Constitució.

BLOC ECONÒMIC:

1. La pensió mínima, sigui com sigui el seu règim i tipus ha d'igualar-se immediatament al SMI i, juntament amb ell, aconseguir, com més aviat millor, el 60% del salari mitjà nacional, segons recomanació de la Carta Social Europea.

2. Cal revaloritzar les pensions automàticament i anualment sobre la base de l'IPC. Proposem l'elaboració d'un IPC aplicable a les pensions recalculat segons la cistella de la compra mitjana de les persones pensionistes.

3. Actualització i recuperació econòmica de les pensions sobre la base de l'IPC acumulat des de l'any 2011.

4. Pensions mínimes amb quantia digna per a sobreviure.

5. Combatre el frau fiscal dels falsos autònoms i autònomes.

6. Reforma fiscal justa i progressiva. Persecució del frau fiscal, de l'economia submergida, de la utilització de paradisos fiscals i del frau laboral.

BLOC SOCIAL:

1. Homologació de les prestacions per incapacitat a nivells europeus.

2. Eliminar la doble tributació dels diferents tipus de pensions.

3. Desaparició de la bretxa de gènere en les pensions.

- 4. Ple i immediat funcionament de la Llei de la Dependència.**
- 5. Eliminar tota mena de copagament i/o repagament. Restablir els drets sanitaris.**
- 6. Garantir els serveis bàsics (energia, aigua...) per a les rendes més baixes.**
- 7. Atenció digna i integral (infraestructures i serveis) per a les persones grans.**
- 8. Reivindicació i ple desenvolupament dels drets humans.**
- 9. Defensa dels serveis públics.**
- 10. Pensions de viduïtat al 100%.**

DESENVOLUPAMENT DE LES REIVINDICACIONS:

BLOC LEGAL:

1. Pensions com un dret constitucional, amb caràcter de dret fonamental, complementant les cotitzacions socials amb aportacions finalistes i no amb préstecs a la seguretat social que donen la falsa imatge d'endeutament.

En el nostre sistema de pensions, les contributives, a través del Pressupost de la Seguretat Social, i les no contributives o assistencials, a través del Pressupost de l'Estat, estan, incloses des del seu origen en els Pressupostos Generals de l'Estat.

Des del punt de vista de la nostra activitat, hi ha diferències que són molt importants, així, el Pressupost de la Seguretat Social no està sotmès al "sostre de despesa". Com és conegut el sostre de despesa fixa el límit màxim de la despesa dels Pressupostos de l'Estat per a cada any, i les reivindicacions de naturalesa no contributiva la despesa de la qual superi aquest sostre no podran en principi satisfer-se.

La defensa del sistema públic de pensions, ordenat entorn de pensions contributives, finançat per cotitzacions socials i pensions no contributives o assistencials finançades per la imposició general de l'estat, estan centrades en la defensa del sistema de repartiment i en la pujada fins a l'SMI dels mínims de pensions no contributives a les quals puguin acollir-se totes les persones en situació de necessitat. I cal arribar com més aviat millor a la recomanació de la Carta Social Europea (CSE).

Les pensions no contributives es financen sobre la base de la solidaritat de tots els ciutadans mitjançant el sistema impositiu, i les seves limitades prestacions en pensions, i serveis socials o dependència, són causades per un sistema fiscal gens progressiu, que recapta menys del 7% del PIB que la mitjana de països europeus.

Les pensions contributives es financen per cotitzacions socials, que són una part del salari, salari diferit, i és ingressat mensualment per l'empresari. La patronal de la CEOE, la CEPYME i el capital financer pressionen per reduir aquesta part del salari, diuen que per així "millorar beneficis i competitivitat". Es considera una important conquesta de la classe treballadora, funciona sobre la base de la solidaritat interna de la classe obrera, entre generacions. Amb les

cotitzacions d'una generació es paguen les pensions dels jubilats que van cotitzar per als anteriors. L'equilibri financer es fa constituint reserves quan hi ha superàvits que s'empraran en els moments de dèficits a causa de menors cotitzacions degudes a augments de l'atur o situacions calamitoses, com les actuals amb la pandèmia.

En conseqüència els recursos necessaris per a les contributives, sent coherents amb el nostre sistema de repartiment, han de buscar-se en l'increment de les cotitzacions: derogant les reformes laborals que precaritzen el treball i limiten l'acció dels convenis en defensa del salari, incrementant el salari mínim, lluitant contra l'economia submergida, incrementant els funcionaris de la inspecció, lluitant contra el frau, destopant la bases, eliminant els regals en exempcions de cotització als empresaris, promovent una política d'ocupació pública, etc.

Normalment, fins fa uns anys, les cotitzacions eren suficients per a finançar les prestacions. Però la major part d'aquests excedents no es van constituir en reserves per a moments de dèficits, els governs de cada moment van utilitzar aquests excedents per pagar altres despeses de l'Estat. Per això ara apareixen dèficits que l'Estat, en impedir la constitució de reserves, ha de finançar. En realitat, al que anomenen dèficit havia de ser anomenat mala pràctica pressupostària, perquè se sap des de principi de cada any el que és necessari compensar. Per això en alguns treballs es diu que és un fals dèficit. I quan es cobreix pel Ministeri d'Hisenda amb un préstec, també diem que no ha de ser un préstec, ha de ser una aportació, tal com disposa l'article 109.2 de la LGSS (Llei General de la Seguretat Social). Aquesta manipulació dels comptes fa que aquests préstecs s'hagin de recollir en la Seguretat Social com un deute, és a dir, un deute que apareix en el seu passiu i que fa l'efecte de fallida total de la Seguretat Social. És un fals dèficit, falsos préstecs i fals deute. Quan el que en realitat hi ha és un maquillatge de comptes de l'Estat en el Pressupost de l'Estat, que no vol reconèixer com a despesa pròpia les aportacions que ha de fer a la Seguretat Social i així amaga part del seu dèficit.

2. Restablir la jubilació ordinària als 65 anys

A causa de l'alt índex de desocupació i a l'elevada edat de jubilació (del que són responsables les persones gestores del sistema i no les treballadores), ens trobaríem que molts treballadors i treballadores després d'una llarga vida laboral i que, a causa de la crisi econòmica, perdin les seves feines amb edats impossibles de poder reincorporar-se a un nou treball i, per això, tenir nombroses llacunes en els seus informes laborals, els portarà a percebre unes

pensions per sota del llindar de la pobresa i no jubilacions suficients per a una vida digna.

Per això **demanem la derogació de la Llei 27/2011 d'1 d'agost, sobre actualització, adequació i modernització del Sistema de la Seguretat Social.**

3. Jubilació anticipada sense penalitzar amb 40 o més anys de cotització

1r - Coeficients reductors dels jubilats mutualistes anticipats.

1r Realitzar les modificacions necessàries en la Llei de la Seguretat Social, aprovada per Reial decret legislatiu 8/2015 de 30 d'octubre, amb la finalitat que:

- A tots aquells jubilats anticipats, voluntaris o forçosos, cotitzadors pel Règim General, com a treballadors per compte d'altri, així com pel d'autònoms, amb quaranta o més anys cotitzats, que en el moment de promulgar-se les corresponents modificacions de la Llei General de la Seguretat Social tinguin ja complerts els seixanta-cinc anys o més, se'ls deixi d'aplicar els referits coeficients reductors, i se'ls calculi la pensió conforme a la seva base contributiva i els anys cotitzats.*
- A tots aquells treballadors que hagin accedit a la jubilació anticipada derivada del cessament en el treball per causa no imputable a la lliure voluntat del treballador, de conformitat amb l'indicat en l'article 207.1.d, que hagin percebut ajudes públiques a conseqüència d'això i tinguin ja complerts els seixanta-cinc anys o més, també se'ls deixi d'aplicar els referits coeficients reductors, i se'ls calculi la pensió conforme a la seva base contributiva i els anys cotitzats.*
- El que es preveu en la present Proposició no es vegi afectat per les clàusules relatives a la jubilació forçosa aprovades per conveni col·lectiu, i sigui aplicable en els mateixos termes als supòsits de jubilació anticipada per causes no imputables al treballador, prevists en l'article 207.*
- El que es preveu en l'apartat anterior també sigui aplicable a aquells treballadors que el cessament en el treball s'hagi produït a conseqüència d'una situació de reestructuració empresarial que impedeixi la continuïtat de la relació laboral, segons alguna de les causes previstes en l'article 207 .1.d), i, a conseqüència d'això, hagin percebut ajudes públiques, no aplicant-se en aquests supòsits els coeficients reductors, i se'ls calculi la pensió conforme a la seva base contributiva i els anys cotitzats.*

- *En la Llei General de la Seguretat Social, aprovada per Reial decret legislatiu 8/2015, de 30 d'octubre, en els casos en els quals s'hagués accedit a la jubilació anticipada, s'aplicarà una penalització inferior a la que existeix actualment dels coeficients reductors establerts en l'article 208 de la citada Llei, amb trenta-cinc anys cotitzats una reducció progressiva dels esmentats coeficients fins a la seva desaparició total amb una cotització de quaranta anys.*

2n - Eliminació del límit temporal de l'1 de gener de 2019.

Eliminar la limitació temporal de l'1 de gener de 2019 per a l'accés a la jubilació anticipada, referida en l'apartat 2 de l'article 8 del RDL 5/2013, almenys, per als treballadors acomiadats en contra de la seva voluntat per Expedients de Regulació d'Ocupació o acords col·lectius aprovats abans de l'1 d'abril de 2013. De tal manera, es mantindran les modalitats, requisits d'accés, condicions i regles de determinació de prestacions contingudes en la Llei 27/2011 per a aquests treballadors, encara que es jubilin a partir de l'1 de gener de 2019, tenint en compte exclusivament la seva carrera de cotització i el temps d'avançament de la jubilació respecte de l'edat legal ordinària.

En el cas dels treballadors/as que han hagut de jubilar-se anticipadament per diversos motius: ERO, atur de llarga durada, incapacitat total, etc. Es proposa que quan la persona aconsegueixi els requisits que li haguessin permès percebre el 100% de pensió, aquesta reducció es reverteixi i pugui cobrar la quantitat íntegra que li hagués correspost d'haver-se jubilat a l'edat que fixi la llei i amb el nombre d'anys cotitzats que se li haguessin demanat en aquest moment.

Jubilació sense penalitzar amb coeficients reductors en els casos en els quals s'han cotitzat com a mínim quaranta anys, el que suposa haver cotitzat, almenys quasi quatre anys més que el mínim legal. **Derogant el real Decret Llei 5/2013 de 15 de març, Mesures per afavorir la Continuïtat de la Vida Laboral.**

4. Incorporar al règim general de la seguretat social tots els règims especials

Règim servei domèstic:

Un dels pocs col·lectius de treballadores/és que fins avui no se l'ha reconegut com a tals ni en la nostra legislació laboral ni en la Seguretat Social són les/els treballadores de la llar.

El règim general de la Seguretat Social, ha estat "torpedinat" de forma continuada pel PP des del 2012.

El desembre del 2018 finalitzava el període transitori establert per a l'equiparació d'aquest sistema, però una esmena del Grup Parlamentari Popular en els PGE va aconseguir una moratòria fins a l'any 2024.

Integració de les treballadores de la llar en Règim General de la S. S. Amb totes les conseqüències (desocupació, cobertura de llacunes, etc.)

Demanem avançar en l'equiparació de drets laborals i de seguretat social i procedir a la ratificació del Conveni 189 de l'OIT sobre treball decent per a treballadores i treballadors domèstics.

I que es reconeguin com a tals a l'Estatut dels Treballadors.

Règim especial de la mar:

En el Règim de la Mar existeixen coeficients reductors de l'edat de jubilació en determinats treballs deguts a la seva duresa, condicions penoses, llunyania, i fins i tot segons les estadístiques reducció en la seva esperança de vida per tot. Segons el treball realitzat, és possible la reducció de l'edat de jubilació fins als deu anys com màxim, respecte a l'edat ordinària de jubilació.

Per tot això sol·licitem que es tornin a revisar els coeficients reductors que s'apliquen, i que novament es valorin les penalitats de l'activitat a duta a terme. No designant els coeficients en funció del tonatge del vaixell o del llarg d'eslora sinó de la mena de treball, la seva duresa i la durada de temps lluny de casa.

Principalment que els vaixells de la Marina Mercant tinguin tots el coe del 0,40 i que mariscadores, percebeiros tinguin un coe del 0,30 a causa de la gran penositat i perillositat de la seva feina.

Sol·licitar la desvinculació del càlcul del coeficient de la Seguretat Social del Reglament Europeu de Flota mercant, a causa que és un greuge quan diferents grandàries de vaixells es troben pescant en el mateix calador i per contra se'ls aplica diferents coeficients.

Règim dels treballadors autònoms i de les treballadores autònomes:

Pendent de redacció després de la nova llei d'autònoms. (III^a assemblea)

Règim agrari

Pendent de rebre arguments per part de les plataformes. (III^a assemblea)

Règim especial del carbó

Pendent de rebre arguments per part de les plataformes. (III^a assemblea)

5. Derogació de les reformes laborals de 2010 i 2012

En un sistema de repartiment basat en les cotitzacions socials, l'afirmació «sense salaris dignes no hi ha pensions dignes» resumeix la idea que, si els treballadors/es actius/es mantenen els seus salaris dignes, amb les seves actualitzacions i bons convenis col·lectius, estan creant les bases de bones cotitzacions socials i bones pensions. Al contrari, les reformes laborals com les sofertes al nostre país són generadores de precarietat, de salaris de pobresa, ocupació irregular, treballs de baixos salaris. Aquestes reformes posen en crisi el sistema de repartiment si prèviament no s'ha aconseguit crear suficients reserves en èpoques millors. Els i les pensionistes tenen interès directe en què els treballadors/es actius/es mantinguin la lluita pels salaris i l'ocupació de qualitat. És la garantia de permanència del sistema de repartiment per a generacions futures.

6. Oposició i rebuig al pacte de Toledo

El Pacte de Toledo es va crear amb el propòsit explícit de retallar drets als pensionistes i privatitzar les pensions públiques sota el fal·laç argument de garantir la seva sostenibilitat. Aprovat exclusivament per partits polítics en Comissió Parlamentària en deliberacions secretes, no ha sabut garantir la sostenibilitat i revaloració de les pensions. Demanem que desaparegui.

7. Exigir la derogació de la reforma de l'article 135 de la constitució

La reforma realitzada en 2011 sense referèndum i per acord del PP i PSOE, suposa la preeminència de l'amortització i el pagament dels interessos del deute públic a qualsevol despesa social (pensions, educació, sanitat...).

BLOC ECONÒMIC

1. La pensió mínima, sigui quin sigui el seu règim i tipus, ha d'igualar-se immediatament al Salari Mínim Professional (SMI) i, al mateix temps aconseguir, al més aviat possible, el 60% del Salari Mitjà Nacional, segons la recomanació de la Carta Social Europea.

Espanya es defineix com un Estat Social i Democràtic de Dret en el primer article de la seva Constitució, posant així en relleu el seu caràcter social i democràtic. Després d'haver-se adherit a la Carta Social Europea de 1961 a l'any 1980 i als protocols de 1988 i 1991, Espanya ha deixat de ratificar el Protocol de 1995 sobre la reforma del sistema de control i sobretot la Carta revisada del 1996.

Espanya vulnera sis articles sobre drets laborals continguts a la Carta Social Europea, un tractat que garanteix drets socials i econòmics i que és vinculant per als Estats adherits.

En aquest sentit, cal recordar que l'**obligada** ratificació de la Carta **renovada** de 1996 contribuiria, d'una manera important, a la realització d'aquell projecte social que el Constituent va dibuixar, particularment, al Capítol III del Títol I de la nostra norma fonamental.

Quant a l'IPREM (Indicador Públic de Renda d'Efectes Múltiples), aquest indicador va ser creat l'any 2004 per servir de referència substituint al Salari Mínim Interprofessional en nombrosos subsidis i ajudes públiques. I segueix congelat des de l'any 2010. Això ocasiona que tots els subsidis i ajudes públiques segueixin sense actualitzar-se des d'aquest mateix any, contribuint a l'increment del nivell de pobresa.

Els més coneguts són les següents.

-El subsidi per a més grans de 45, 52 i 55 anys, l'import mensual de 430€ és el 80% de l'IPREM.

-Atur, tant els topalls màxims, com els mínims de l'atur estan referenciats amb l'IPREM.

L'accés a la justícia gratuïta i als habitatges protegits, entre altres també estan condicionats per l'IPREM.

Per aquest motiu i considerant l'IPREM un indicador clar de repartiment de la pobresa, SOL-LICITEM la seva immediata retirada i la seva substitució, com a índex de referència, per l'SMI.

Mentre el sistema no aconseguixi la Carta Social Europea del 60% del Salari Mitjà Nacional, demandem, **que cap pensió ni prestació social estigui per sota del llindar de la pobresa i que les seves quanties estiguin referenciades a l'SMI.**

Així mateix, al subsidi per atur, se li aplicarà la pujada anual igual a l'augment de l'SMI i les pensions per incapacitat permanent total han d'assolir almenys el 90% de la pensió mínima.

2. Revaloració automàtica anual de les pensions sobre la base de l'IPC. Proposem l'elaboració d'un IPC aplicable a les pensions calculat segons el cistell de consum mitjà de les persones pensionistes

El RDL 28/2012 aprovat pel Govern espanyol del PP el 30/11/2012 va deixar sense efecte l'actualització de les pensions de la Seguretat Social per a l'exercici 2012 i fins a l'any 2017. Aquest RDL vulnera la Constitució espanyola (CE) i l'article 48 de la Llei general de la Seguretat Social, que regulava el dret dels pensionistes a la revaloració anual de les seves pensions i establia que "les pensions... seran revaloritzades al començament de cada any, en funció del corresponent índex de preus al consum". A més, la Llei 23/2013 va introduir el factor de revaloració i de sostenibilitat. Considerem no només inconstitucionals les dues mesures adoptades, sinó que a més vulneren greument la normativa europea i internacional recollida en:

- a) **La Carta Social Europea (1961 ratificada per Espanya i Protocol de 1988, també ratificat) (article 12).**
- b) **El Conveni OIT núm. 102 sobre Seguretat Social (artículo 65.10),**
- c) **El Codi Europeu de Seguretat Social (Estrasburg, 16/04/1964), ratificat per Instrument de 4 de febrer de 1994 per Espanya, BOE 17/03/1995).**
- d) I el pronunciament del **Comitè Europeu de Drets Socials (CEDS).**

Año.	IPC anua	IPC Acumula do	Increment o Pensione s mínimas	Increment o acumulad o pensione s mínimas	Increment o Pensione s hasta 1000€	Incremento acumulado Pensiones hasta 1000€	Increment o anual Pensione s +1000€	Increment o acumulad o Pensione s +1000e
2011	2,38%	2,38%	1,00%	1,00%	0,00%	0,00%	0,00%	0,00%
2012	2,87%	5,32%	1,00%	2,01%	1,00%	1,00%	1,00%	1,00%
2013	0,25%	5,58%	2,00%	4,05%	2,00%	3,02%	1,00%	2,01%
2014	1,04%	4,48%	0,25%	4,31%	0,25%	3,28%	0,25%	2,27%
2015	0,02%	4,50%	0,25%	4,57%	0,25%	3,54%	0,25%	2,52%
2016	1,57%	6,15%	0,25%	4,83%	0,25%	3,79%	0,25%	2,78%
2017	1,11%	7,32%	0,25%	5,09%	0,25%	4,05%	0,25%	3,03%
2018	1,18%	8,59%	3,00%	8,25%	1,70%	5,82%	1,70%	4,79%
2019	0,79%	9,45%	3,00%	11,49%	1,60%	7,52%	1,60%	6,46%
Pérdida/Ganancia Acumulada				+2,05%		-1,93%		-2,99%

Per tot l'anterior, **s'ha de reimplantar la revaloració automàtica de les pensions amb relació a l'IPC real**, calculat sobre la base dels productes que realment consumeixen els treballadors i les treballadores, per a garantir i assegurar el poder adquisitiu de les persones pensionistes, i complir els articles 9, 14, 40, 41 i 50 de la CE, declarar el dret a revaloritzar la pensió d'acord amb l'IPC, **deixant així sense efecte el factor de sostenibilitat i l'índex de revaloració** que l'única cosa que han aconseguit és una pèrdua del valor adquisitiu dels i les pensionistes d'un -1,10%.

Derogació de la Llei orgànica 2/2012 de 27 d'abril, RDL 28/2012 de 30 de novembre i Llei 23/2013 de 23 de desembre.

3. Actualització i recuperació econòmica de les pensions sobre la base de l'IPC acumulat des de l'any 2011

La reforma que va aprovar el Govern i va entrar en vigor el 27 de desembre de 2013, s'aplica des d'aleshores. Es va assolir sense acord parlamentari ni amb els interlocutors socials. Es va apartar dels consensos obtinguts en aquest tema des de 1995 a conseqüència del Pacte de Toledo en matèria de pensions i suposa, de fet, que aquesta revaloració de pensions del 0,25% anual, es mantindrà durant molts anys.

Cal recordar que, abans s'havia suspès l'aplicació de la normativa vigent, que des de 1996 preveia la revaloració de les pensions amb l'IPC, en dues ocasions durant la crisi. La primera, la congelació en 2011 (que va suposar una pèrdua de poder adquisitiu d'un 2,9% per a la majoria de pensions); la segona, la no regularització a final d'any de la pujada de pensions en 2012 (que va suposar una pèrdua de poder adquisitiu d'1,9% també per a la major part de pensionistes).

Amb això, el balanç de la revaloració de les pensions durant la crisi, és de pèrdua del poder adquisitiu per a totes les pensions excepte les mínimes, i encara aquestes, a penes en nou anys han millorat en un 2%, per la qual cosa han de rebre un increment important per a avançar cap al 60% del salari mitjà.

Reivindicar que la banca privada espanyola retorni, immediatament, fins a l'últim euro del seu rescat i proposar que aquests diners (69,8 mil milions d'euros aproximadament) passin íntegrament a formar part d'un Fons Públic de Pensions, blindat, només utilitzable per a pagar, en cas necessari, pensions.

4. Pensions mínimes amb quanties dignes per viure

- **Pensions de viduïtat.** Exigir que aquella vídua o vidu sense ingressos diferents de les de la pensió de viduïtat tingui dret a percebre la pensió íntegra que correspondria al cònjuge mort.
- Exigir que les **parelles de fet** tinguin els mateixos drets i se'ls exigeixi els mateixos requisits que a les que estan casades.
- **Pensió a favor de familiars.** Exigir que la persona beneficiària sense ingressos diferents dels de la pensió a favor de familiars tingui dret a percebre la pensió íntegra que correspondria al familiar mort.
- **Pensions d'orfandat.** Cal proposar que no depenguin dels ingressos de les famílies o persones que els acullen.
- **Pensions per incapacitat permanent.** Exigir l'actualització de barems i classificació de determinades malalties i lesions amb component crònic i o irreversible. Que siguin prestacions que cobreixin les necessitats vitals i de salut. Que s'eliminïn les llistes d'espera per al reconeixement del grau de discapacitat.
- **Pensions no contributives.** Pujada lineal i igual al 60% del Salari Mitjà Nacional, com a marca la Carta Social Europea.

El topall mínim de cotització per a poder cobrar la pensió està establert en quinze anys. Exigir que no hagi aquest topall i que la pensió es calculi proporcionalment als anys cotitzats.

A igual quantia d'ingressos, igual quantitat d'impostos. No a la discriminació fiscal quan hi hagi dos pagadors.

5. Combatre el frau fiscal dels falsos autònoms i autònomes

Milers de treballadors i de treballadores estan donats d'alta com a autònoms quan, en realitat, són persones assalariades per compte d'altri. És la seva única sortida laboral a la qual es veuen abocats pel requisit imposat per moltes empreses per a poder treballar. Amb això pateixen la consegüent pèrdua dels drets laborals i l'empresa comet un frau en les cotitzacions a la Seguretat Social que li correspondrien pagar.

6. Reforma fiscal justa i progressiva

Segons diversos estudis i declaracions de dirigents de GESTHA, el frau fiscal i l'economia submergida suposen gairebé la quarta part del PIB, més de 300.000 milions d'euros que no s'estan declarant i no tributen. Juntament amb Grècia, Espanya encapçala el frau fiscal i triplica a països com Alemanya. Més del 70% del frau fiscal està relacionat amb les grans empreses i grans fortunes. El que es deixa de recaptar per a les arques públiques supera els 80.000 milions d'euros, és a dir gairebé 2000€ per persona que han de ser "compensats" pels contribuents honrats. Cal impedir la facilitat actual per a l'evasió d'impostos cap a paradisos fiscals i empreses "off shore". Una revisió del Codi penal hauria d'agreuja les penes per aquests delictes fiscals.

Així mateix, és necessària una reforma fiscal profunda, justa i progressiva que faci contribuir més als qui més tenen i que acosti la nostra recaptació (39% del PIB) al percentatge mitjà de la UE (45% PIB) recaptant així més de 70.000 milions d'euros. S'han d'incrementar els tipus impositius a les rendes més altes, establir un impost a les grans fortunes, disminuir l'IVA dels productes bàsics i incrementar-lo per als articles de luxe.

Aquesta major recaptació, a més de contribuir al benestar general, ha de servir per a millorar el sistema nacional d'atenció a les persones grans, creant milers de llocs de treball en aquest sector.

Eliminar els topalls de cotització que només beneficien als que més diners cobren, així com eliminar les desgravacions fiscals als plans de pensions privats.

Aplicació de la Taxa TOBIN, etc. Encara que no és responsabilitat i determinació de les persones pensionistes, mai s'hauria d'acudir a un finançament via crèdits de qualsevol naturalesa, perquè això incrementaria l'import del deute públic.

BLOC SOCIAL

1. Homologació de les prestacions per incapacitat amb les de l'entorn europeu

Els graus d'incapacitat, es regeixen per l'Ordre de 15 d'abril de 1969, per la qual s'estableixen normes per a l'aplicació i desenvolupament de les prestacions per invalidesa en el Règim General de la Seguretat Social. No tenen una equiparació o homologació en el Conveni Hispano-Suís ni en els reglaments comunitaris amb les concedides pels organismes d'aquests països, ni tampoc el seu control mitjançant exàmens mèdics.

Es vulnera així el dret a la igualtat de tracte, ja que no s'aplica la norma més favorable.

Els organismes espanyols retiren incapacitats ja reconegudes per altres organismes dels Estats membres, per no coincidir en la llista de malalties invalidants. O com no existeix tampoc homologació en el grau d'incapacitat, no les consideren exemptes per a tributar (art 7.f) de la LIRPF, art 137 LGSS, aprovada per RDL 1/1994, de 20 de juny.

Si es tracta d'una incapacitat reconeguda per les organitzacions europees de cada Estat membre, com les entitats espanyoles les que poden retirar-les o modificar-les per no considerar-les invalidants? I a més, considerar si tributen o no depenent de la valoració de grau que els sembli bé?

Exigir que es respectin les valoracions del país on es generi el fet causant i que el país de residència no pugui modificar aquest dictamen.

2. Eliminar la doble tributació dels diferents tipus de pensions

La Llei 35/2006 de 28 de novembre, d'impost sobre la renda de les persones físiques (IRPF) estableix l'obligació de declarar a Espanya totes les rendes que s'obtinguin en qualsevol part del món. Però la fórmula utilitzada per a la seva aplicació per part del Govern espanyol vulnera la normativa europea i internacional tant **en el Conveni Hispano-Suís, el Reglament (CEE) 1408/1971**, i en el **Reglament (CEE) 883/2004**, "coordinació per a

garantir a les persones implicades la igualtat de tracte dins de la comunitat conforme les diverses legislacions nacionals”.

Perquè mentre la persona **jubilada nacional no està obligada a fer la declaració de la renda si els seus ingressos no superen els 22.000 euros**, qui rep una pensió teòrica per Conveni Hispano-Suís o exclusivament de Suïssa o per **reglaments** comunitaris (Alemanya, França, Països Baixos, etc.) aquest límit es redueix a 12.000 €.

A més, a la persona pensionista nacional se li reconeix la prestació i paral·lelament se li proporciona l'assistència sanitària (encara que en l'actualitat amb copagament), mentre que en el cas suís, ha de pagar de la seva pensió de jubilació la quantia per abonar la cobertura d'assistència sanitària, i no es té en compte aquesta despesa com a deducció de la seva pensió a l'hora de tributar en l'IRPF. Tot això, **sense** tenir en compte si necessita ajuda d'una tercera persona. Tot surt de la seva pensió.

Respecte a les pensions comunitàries, en aquest moment s'estan veient minvades considerablement, la qual cosa fa que els seus perceptors i perceptores es trobin en una situació de pèrdua de valor adquisitiu gradual des d'aquesta reforma de 2012.

Si els reglaments (CEE) núm. 1408/71 i núm. 574/72 coordinen els sistemes de Seguretat Social Espanyol, dels estats membres i de la Confederació Suïssa, com una pensió de jubilació calculada amb totes dues cotitzacions i convertida en una única “**pensió teòrica**”, a l'hora de tributar es consideren prestacions diferents i es modifiquen les condicions?

Com, dins del mateix Estat Espanyol, es penalitza amb el mateix límit (12.000 €) a una persona que percep una pensió d'un règim (viduïtat= règim general) i una altra d'un altre règim diferent (jubilació= règim de la mar)?

S'exigeix una reforma fiscal, de manera que no es vulnerin els drets d'igualtat de tracte de la comunitat i encara més dins el mateix Estat i que **tot el** tothom es regeixi pels mateixos mínims per tributar.

Exempció tributària per a pensions inferiors al 60% del Salari Mitjà Nacional (SMN) i exemptes d'IRPF

Les persones pensionistes, amb invalidesa permanent, total o absoluta, adquireixen una sèrie de drets relacionats amb la tributació per IRPF. Això no passa quan la invalidesa es declara si són ja pensionistes.

Per ser una discriminació, demanem que la llei també protegeixi amb els mateixos drets a pensionistes als quals se'ls hi declara una invalidesa permanent, sigui total o absoluta.

3. Desaparició de la bretxa de gènere en les pensions

Exigim als poders públics un pla de mesures urgents encaminades a la desaparició de la bretxa de gènere que inclogui, almenys, les actuacions següents:

Generals

1. Reduir la desigualtat mentre les dones estan en actiu.
2. Conscienciació en la negociació col·lectiva. Les taules de negociació de convenis han d'incloure un informe d'impacte de gènere. Garantir el 60 – 40 % de presència de la dona en les llistes per a presentar-se a la representació del personal.
3. Sensibilitzar i formar en igualtat.
4. Coresponsabilitat en les obligacions familiars. Permisos parentals iguals.
5. Implantar i millorar els serveis públics per a facilitar la conciliació amb la vida laboral.
6. Flexibilització i o adaptació de les jornades laborals per a la conciliació.
7. Equiparació del Règim del Servei Domèstic al Règim General.

Específiques

1. Canvi en la Llei General de la Seguretat Social, article 237. Que la cotització cobreixi tota la durada de la jornada, per cura de fills, de familiars i d'excedència, també per a les pensions contributives.
2. Eliminar el límit de cinc anys en el còmput total.
3. 365 dies cotitzats per fill o filla, sense excepcions.
4. Eliminar el coeficient de parcialitat en contractes a temps parcial, tots els dies treballats i el temps complet amb el mateix tracte.
5. La base de cotització ha de comptar el temps treballat globalment, dies, setmanes, anys, no amb la sanció que afegix al cobrat.

6. Estendre el complement de maternitat, article 60 Llei general de la Seguretat Social (LGSS), a totes les dones per a compensar la desigualtat.
7. Modificar la regulació del subsidi de desocupació per a més grans de cinquanta-cinc anys. El càlcul del 75 % aplicat a la unitat familiar perjudica la dona. Si una altra persona cobra jubilació, la dona no té subsidi, no cotitza, llacunes, pitjor pensió.
8. Tornar al sistema de bases mínimes anterior a la Llei 3/2012 per a comptar les llacunes de cotització, incloent-hi el còmput del Servei Social Obligatori de la dona.
9. Reconeixement de complements en les pensions més baixes. Cap pensió per sota de l'SMI.

S'adjunta com a annex l'informe "**Bretxa de gènere. La pobresa té cara de dona**"

4. Ple i immediat funcionament de la Llei de la dependència

Dependència, identificada com a risc social que afecta a les persones que per raó d'edat, malaltia o incapacitat no poden valer-se per si mateixes i necessiten el suport i cura d'una altra persona. Que ha d'afrontar-se pels poders públics, especialment, per la ruptura de la fallida del sistema tradicional de cures sustentat per les dones en l'entorn familiar; o, en sentit contrari, l'esment exprés a la desocupació en l'art.41 de la CE.

Juntament amb la sanitat, l'educació i les pensions, el sistema d'ajuda a la dependència s'ha consolidat com un dels pilars més importants de l'estat del benestar. Aquestes prestacions, que s'atorguen per a ajudar persones grans o amb discapacitats a millorar la seva autonomia, són considerades un instrument molt rellevant per a les que no poden dur a terme soles algunes activitats bàsiques de la vida diària.

L'estat social, entre altres, es basa en la solidaritat social, no expressament contemplat en la CE, però sí pel Tribunal Constitucional (TC), entre altres en les SSTC 62/1983 i 134/1987, considera imprescindibles valors com la dignitat de la persona (art.10.1) i el de la igualtat real o material o equitat dels ciutadans i de les ciutadanes (art.9è.2).

Per això sol·licitem:

Ple funcionament de la Llei de la Dependència.

Ple i immediat funcionament de la Llei de la Dependència, amb recuperació immediata de la cotització de qualsevol de les persones cuidadores, a les quals se'ls haurà de pagar el salari corresponent i donar d'alta a la Seguretat Social.

Revisant a l'alta les quantitats assignades a les persones dependents de manera que les seves cuidadores puguin ser remunerades en funció de l'SMI.

Així mateix, ha de procedir-se a un augment de dotació econòmica als pressupostos de l'Estat a les comunitats autònomes (CCAA) per a la seva implantació sense deficiències ni retallades.

Que les persones en situació de **gran dependència** rebin les prestacions en forma de dret que estableix la Llei, **corresponent al 2007**.

a) Posada al dia de les llistes d'espera, reduint-les als terminis previstos legalment. És intolerable la tardança en els casos d'emergència social i aquesta situació encara s'agreuja més en els processos en els quals es requereix sol·licitud d'incapacitat.

b) Que **s'agilitin** les resolucions sobre el grau i nivell que donen lloc al reconeixement del dret subjectiu a les persones dependents.

c) Que s'informi en les resolucions de l'any en què tindrà el dret d'acord amb el grau i nivell reconegut.

d) En la participació econòmica de l'usuari i de la usuària es tindrà en compte únicament els **ingressos de la persona dependent**.

e) Revisió dels criteris de concessió d'ajudes a la dependència, elevació de les quanties que permeti una vida digna per a les persones dependents.

f) Que una vegada baremat, s'haurien de rebre **els serveis i prestacions de forma immediata**.

g) Que la valoració es realitzi en el domicili pels **equips de valoració** i es reconegui la situació actual de la persona dependent.

h) Que no existeixi una sola persona dependent que es vegi privada d'aquest dret.

i) Exigir en l'àmbit estatal i en l'àmbit autonòmic es donin d'alta a la Seguretat Social a les cuidadores i cuidadors mentre no s'implanti un servei públic de cures de qualitat.

j) Ampliació de les places a residències de la 3a edat i a centres de dia. De gestió i control públic amb personal especialitzat en dependència.

k) Col·laboració entre les administracions públiques en el desenvolupament d'aquesta llei. Que el Govern de l'Estat assumeixi el 50% de la despesa total

en atenció a la dependència (Llei 39/2006, de 14 de desembre) que avui en dia recau en les CCAA.

l) I que el Govern de l'Estat recuperi les ajudes a les persones cuidadores en la llar establertes en la Llei 39/2006, de 14 de desembre, de Promoció de l'Autonomia Personal i d'Atenció a les persones en situació de dependència.

5. Eliminar tota mena de copagament i/o repagament i restablir els drets sanitaris

Les noves tendències en països desenvolupats en atenció a la gent gran, van més enllà de les pensions i de l'atenció sanitària. L'assistència ha de ser integral i tenir en compte la medicina denominada 4P (predictiva, preventiva, personalitzada i participativa) i la medicina alternativa. Però això serà impossible si no augmenta la inversió de l'Estat. D'altra banda, les persones grans i persones malaltes cròniques són, juntament amb la infància, el sector de població que més consumeix els serveis sanitaris.

Així doncs, exigim:

- Duplicar el percentatge de PIB dedicat a Sanitat i Salut Pública en els pròxims cinc anys.
- Major formació dels i de les professionals en medicina 4P i medicina integrativa.
- Posada en funcionament de l'especialitat de Geriatria en els centres de salut.
- Accés gratuït als tractaments i accessoris ortopèdics, protètics i bucodentals.

Els i les pensionistes, estem situats entre dos focs. D'una banda, un sistema de pensions públiques que, amb la reforma del Partit Popular (PP) (Llei 23 de 2013) pretén institucionalitzar la reducció progressiva de la seva quantia, i, d'altra banda, una reforma del sistema sanitari que, també amb les reformes del PP (RDL 16 de 2012), ha establert formes de copagament farmacèutic que recauen sobre aquestes pensions públiques amb una devaluació programada. Els possibles efectes d'aquesta doble acció fa necessari un comentari sobre la conveniència, la naturalesa i les característiques del copagament.

Anterior a la data assenyalada pel RD 16/2012, les persones pensionistes ja havíem complert amb les quotes del nostre treball, a l'obligatorietat de contribuir amb el pagament de l'atenció sanitària. Després d'aquest RD més de 400 medicaments són suprimits del sistema de protecció de la Seguretat Social, i es passa a pagar per ells el 100% del preu establert en mercat per les empreses farmacèutiques; així mateix, per la resta de fàrmacs i altres productes sanitaris hem d'abonar el 10% del seu preu en farmàcia.

Dia a dia comprovem que les conseqüències per a les persones que depenen d'aquests tractaments són molt negatives per a la seva salut, perquè com que no poden pagar els medicaments deixen d'adquirir-los. Segons les dades actuals, aquesta situació afectaria un 30% dels malalts crònics classificats com a persones majors. Aquestes situacions, segons alguns estudis, estarien repercutint en el mateix sistema de salut, per l'augment de persones malaltes que es veuen forçades a acudir a les urgències i ingressos hospitalaris, ocupació de llits, automedicació...

Per tot això, concloem que:

1. El sistema de copagament sanitari ha agreujat les economies de les persones pensionistes, i està afectant greument les persones que, per no poder pagar els tractaments mèdics, deixen de medicar-se; el que pot portar a sobrecarregar el sistema sanitari públic.
2. El sistema actual de compensació del copagament no funciona, per no arribar de manera directa a totes les persones afectades.
3. És necessari establir els mecanismes oportuns per a garantir tota l'assistència mèdica i farmacèutica que necessitem, sense que això suposi un nou càstig als i les pensionistes i una desvaloració dels nostres ingressos.

Derogació del RD 1192/2012, de 3 d'agost, pel qual es regula la condició d'assegurats i beneficiaris a efectes de l'assistència sanitària a Espanya, amb càrrec a fons públics, mitjançant el Sistema Nacional de Salut.

6. Garantir els serveis bàsics (energia, aigua...) per a les rendes més baixes

En els últims anys, i agreujat per la crisi econòmica, en la nostra societat s'ha evidenciat un increment dels problemes amb els quals s'enfronten moltes persones al moment de respondre al pagament dels subministraments bàsics, derivats també en bona part de l'increment de preus.

En l'actualitat es pot afirmar de manera objectiva que per a gaudir d'una vida en societat i digna com a persona, existeixen alguns serveis considerats mínims, **essencials, generals, universals, bàsics o indispensables. Sense pretensió de caure en nominalismes** i, per tant, més enllà del fet que es

puguin adjectivar de diferent manera, cal posar l'accent que la societat del segle XXI demanda una sèrie de serveis per al normal **desenvolupament de la vida quotidiana** que no poden ignorar-se: l'accés permanent a recursos naturals i comuns, a aigua potable i a energia per a la cuina, la calefacció i la llum, i el dret a l'aigua i al sanejament.

Contra la privatització dels serveis públics.

Entre aquests serveis **han d'incloure's els subministraments d'aigua, electricitat, gas i l'accés a l'habitatge**, mitjançant un lloguer social adequat al nivell de rendes i la capacitat funcional. Igualment, es contempli les **despeses de decés (mort) de les persones** com a responsabilitat de les administracions públiques.

Garantir la Renda universal a tota persona que no cobra prou per a cobrir les seves necessitats. Aquesta valoració estarà en el 60% de l'SMN. Amb aquesta prestació no serà necessari lluitar contra la pobresa energètica, aigua, llum, gas, lloguer, aliments, transport, etc.

7. Atenció digna i integral (infraestructures i serveis) a les persones grans

Reconeixement com a drets de les persones grans i de les persones amb discapacitats, a l'assistència en residències de gent gran i/o d'atenció domiciliària personal digna i de qualitat de manera urgent.

Pla nacional de construcció de centres de gent gran i centres de dia de gestió pública, que cobreixi les necessitats de la demanda, donada la falta de places existents en l'actualitat.

Així mateix, i amb independència de les obligacions familiars, cal promoure el seu benestar mitjançant un sistema públic de serveis socials que atengui els seus problemes de salut, discapacitats, habitatge, cultura i oci.

(Es completarà amb l'informe de l'Equip de treball de "Residències")

8. Reivindicació i ple desenvolupament dels drets humans

- Dret a una vida i mort dignes.
- Dret a igualtat entre dones i homes.
- Dret a un treball digne.
- Dret a una sanitat digna.

- Dret d'accés a un habitatge digne.
- Dret a un medi ambient adequat i saludable.
- Drets a les persones migrants per poder tenir una vida digna.
- Derogació de la "Llei Mordassa" (Llei orgànica 4215, de 30 de març, de Protecció de la Seguretat Ciutadana)

9. Defensa dels serveis públics

Tots els diners recaptats en els comptes de la Seguretat Social pertanyen a les treballadores i treballadors en actiu, i als que durant la seva vida laboral han aportat diners a les arques de la Seguretat Social. És per això que cap govern té dret a destinar-los a altres finalitats, que no siguin exclusivament el pagament de les pensions contributives (la incapacitat permanent, la viduïtat, l'orfanat, el favor a la família) i els costos mínims necessaris per a la gestió del Sistema Públic de Pensions. El govern només té la condició d'administrador d'aquests béns, que no li pertanyen, i en conseqüència, queden subjectes a la llei, en matèria d'administració.

Treballarem, fent costat a altres col·lectius i plataformes defensant un sistema digne de pensions públiques, de gestió pública; sense discriminació ni privilegis per als diferents col·lectius; també, treballarem per la recuperació de la gestió pública dels serveis externalitzats.

Ens oposem a la privatització de tots els serveis públics i especialment els que atenen a la nostra gent gran, persones dependents i persones amb discapacitat. Els drets socials no són un negoci.

10. Pensions de viduïtat al 100%

Les pensions de viduïtat han de ser aplicables també a les parelles de fet i, en tot cas, aconseguir el 100% de la pensió del cònjuge o parella.

La pensió de viduïtat es cobra com a beneficiari o beneficiària de la persona contribuent i no ha de perdre's si el vidu o la vídua percep la seva pròpia pensió contributiva. És urgent eliminar la discriminació respecte a aquesta pensió que sofreixen les parelles de fet i suprimir l'art. 221 de la LGSS. Com qualsevol pensió, les mínimes han d'assolir el 60% de l'SMN.

Que s'estableixi el compromís de dur a terme un debat profund sobre el Sistema Públic de Pensions de la Seguretat Social, amb la participació necessària dels agents socials.

«La solidaritat va ser el pilar que va sustentar la protecció social, i la Seguretat Social en el seu origen (LBSS-1963 i LSS 1967), ho reafirma la CE (que defineix l'Estat Social) i és el valor que permet afrontar el present i el repte del futur de la protecció social pública, especialment, de la Seguretat Social per a aconseguir que la cobertura de les necessitats socials a través del Sistema de Protecció Social sigui adequada i equilibrada»

QUE NO ENS ROBIN LES PENSIONS PÚBLIQUES!